

και τὸ ποντῶναι μὴ γὰρ σὰν νῆμα γυμναστικῆ.
 Σὲ μοναστήρι γρήγορα κι' ἐκεῖ κλεισμένες νῆσαι
 κι' ἡ μύτη σου εἰς θυμικὸν λιβάδι νὰ τρυφήσῃ,
 σοῦ λέγω δὲ, βρε Περικλῆ, και νὰ μὴ τὸ θυμῶσαι
 πῶς τὸ φαρ-Ρωμαιοῦ σ'τὴν ψάλα ἔσφρησῃ,
 βουγγιὸς ὀδόντων θ' ἀκούσῃ, και 'στὸ λημέρι τοῦτο
 ἔ Φράγκικος ὁ βούρουλαις θὰ πῶσῃ και τὸ κνούτο,
 και τοῦ Ἑγγλιζοῦ ἴσοι: ὄχι και τοῦς Ἀυστριακοῦς
 νὰ καθελῶν σ'τὴν σβίρκο μας μ' ἐλέγγους ξενικοῦς,
 και νὰ σοῦ λέν ἀγκοντέμ! γκοντέμ! γαικούρη μπακαλιάρε,
 τοῦτο και τοῦτο ζῶδεσι, τοῦτο και τοῦτο πάρε...»
 και νὰ κλωτσιαίς μίς 'στ' ἀχμνά, και νὰ κλωτσιαίς 'στὴ ράχη,
 ὦ γίγαντες μουσουλῶνες και πρώτοι χαρτομάχοι,
 ποῦ μ' ἔμπρος σας ὄλοι φαίνονται και νῆσαι και κοντοὶ
 και κάθε τόσο κάνετε ταιροῦτη πατριντί.
 Δὲν β'λέπατε τὰ γάλα σας και τῆς πολλαίς σας ψείρας
 μόνο στρατοῦς ἠθίλατε και στόλων Μαύραις Μοίραις,
 κι' ἐπῆνατε τὴν Ἄλεσο κι' ἐπικίχατε λουτένις
 γιὰ νὰ πᾶνετε τζιθινα φυλῆς πολιτισμένης.
 Τίτοιμα γελῶντας θὰ μᾶς λέν και δὲν θ' ἀκούς μιλιτ
 γιὰτι σὲ κάθε λόγο μας θὰ πέρη βουρουλιά,
 τὸν Λόρδο δὲ, ποῦ νόμιζε τῆς λίρας παχινομάχια,
 θὰ σοῦ τὴν κάνουν τέλατσο και μὲ τὰ κρεμμυδάκια,

κι' ἀφοῦ καλὰ μπαγαρωθῆ τοῦ γίνους ὁ Σωτήρας
 θὰ δέσουν χειροπόδαρα και τοῦς λοιποῦς φωστῆρας,
 και θὰ τοῦς ὀσωον κερυθιαίς και θὰ τοῦς καθβαλισοῦν
 και μὴ και ὀθὸ μίς 'στὸ Δαρνὶ θὰ πᾶνε νὰ τοῦς κλείσουν.
 Ἐνῶ δ' εἰ τότες ἀρχηγοὶ πρὸς τὸ Δαρνὶ θὰ σφύρανοι
 θὰ τσαμπουνοῦν γιὰ Σύνταγμα και θὰ διακαρτῶνεται,
 και γιὰ τοῦς νόμους και θεσμοῦς καθεὶς των θ' ἀλλάξῃ
 κι' ἡ βουρουλιαίς: 'στὴ ράχη των θὰ πέρησιν σὰν χιλιάς.
 Και τότε πᾶ, βρε Περικλῆ, θὰ βλέπης 'στὰ σκουπίδια
 τοῦ Λόρδο περισταίματα, βαλθίδες και στολιδία,
 λόγους τοῦ Πιτ, τοῦ Ράλλη σερπί, παντιέρας Διληγηάνη,
 σπαθιά, σπαλιταίς, τριαντά, κι' ἀστουράκων κρῆνη.
 Και θὰ ἔναλθη γελαστός κι' ὁ Λόου μὲ τὸν Ροῦ
 και θὰ δεθῆ κι' ἡ Μοῖρα μας εἰς τὴν Κρεμμυδαροῦ,
 και θὰ ψαρεύουν ἀγνοῦς κι' ὀρεκτικαίς κερίδες
 Ἑγγλιζοῦ, Γάλλοι μὲν βιβάν, κι' Ἀυστριακοὶ μπεκρῆδες.
 Σὲ μοναστήρι γρήγορα σὰν Ὀρηλία κόρη,
 προσεύου δὲ νυχθημέρον κι' ἀγρῆπνα κι' ἔργηγοῦ,
 γιὰτι οἶν ξέρεις, Περικλῆ, πότε θὰ ριξ' ἡμέρα,
 ποῦ τῆς Φραγκίας ὁ βούρουλαις θὰ πῶσῃ κι' ἔδω πᾶρα.
 Π.— Ὅρει λοιπὸν ἀτράντακο στηλιάρ, κακοκείρη,
 γιὰτι μ' ἰπαρਾਲύσασες μ' αὐτὸ τὸ μοναστήρι.

Ὁ Τρικοῦπης ὁ κλεινὸς
 κι' ὁ Μακρῆς ὁ Παιζινός.

Τ.—Και σὲς λοιπὸν ἴγιναιτε μεγάλος και πολὺς,
 κι' ἐκ μίσης, κύριε Μακρῆ, καρδίας σας συχαίρω
 εἰ' ὅσους ἔγραψαν γιὰ σας ἰπαινοῦς δοξφιλείς
 εἰς τὴν Βεβὸ Νεπιλοματία, χωρὶς ἴδω νὰ ξέρω.
 Μ.—Ἐὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ...μὰ και γιὰ σας ἴπισθη
 αὐτὸ τὸ φύλλο ἔμαθα πῶς ἔγραψε πολλὰ,

και σὰς συχαίρω, Πρόεδρε, και νὰ μᾶς συχωρήσης...
 ὅποιος κοντὰ σας στίκεται σπῆκόνεται ψηλά.
 Τ.—Τοῦντι, κύριε Μακρῆ...κι' ὁ μάλλον ἀφανῆς
 ὀπτόταν εἶναι φίλος μου κολλᾷ μεγαλειότηνη,
 οὗτ' ἔνα δευτερολειπτον δὲν μῖνει ἀφανῆς
 και 'στὴν Εὐρώπη τὸν καλοῦν κλεινὴν προσωποκίτητα.

Πας φίλος ὄρη κι' ἀγγυροει και πρὸς τὴν ὄρειαν ρέπει και ἴσῃν Ρεβὺ Νεπιλοματικ τὸν Παρισίαν βλέπει τὴν θαλερὰν εἰκόνα του και τὴν βιογραφίαν του κι' ἀρχίζου ὄλοι νὰ τιμῶν τὴν ἀρχαίη σερσίαν του. Και τὶ θαρραίτε, κύριε; ... ἂν εἶσε φίλος ἄλλου θὰ γράζω γραμμὴ γιὰ σας ἢ πέν' αὐτοῦ τοῦ Γάλλου; Ὡς τώρα, κύριε Μακρῶ, δὲν εἶχατε χαμηρὰ πὺς εἶσε πρῶτος σὰν κι' ἐμὲ εἰς τὴν οἰκονομίαν, και σήμερ' ἀγωνίζονται πῶς νὰ σας πρωτοπάσχη, μαὶ σὺς πρὸς ἄλλον εὐνοίαν μὲ δεῖξατε καμμίαν.

Μ.—Θεὸς φυλάξει, Πρόεδρε... σὺ μόνος μ' ἔχεις φίλο, μαὶ τὶ θὰ γίνῃ 'στούς Παζούς σὰν 'δου αὐτὸ τὸ φύλλο!... καλὴ, θὰ 'πουν εἰ Παζίνου, ὁ Πίτης εἶν' ἐκεῖνος; καλὴ και τοῦτος ἔγινε μὲ τὸν Μυλλόρδου φίλος.

Τ.—Ἐξαιρέτος τιμὴ γιὰ σας κι' ἀξία πρῶτου φίλου νὰ στείσῃ ἐπὶ τῆς αὐτῆς μ' ἐμένα παραλλήλου.

Μ.—Ἐκεῖ πού γράφουνη γιὰ σας νὰ γράφου και γιὰ μένα; αὐτὸς ὁ Γάλλος, Πρόεδρε, θὰ τῆχη σὰν χαμῆνα...

Τὶ διαόλου τὸ 'κάνεινε μὲ σας νὰ μ' ἱπανίσση; αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν 'μπορεῖ ὁ νοῦς μου νὰ χωρίσση, και καθ' ἑχθρός μου Παζίνος και φίλος ὁ 'ἀπορήση πῶς τίποτο θαῦμα 'γίνηκε, και μῆσα 'στὸ Παρίσι πῆρει και δὲν' ἡ φάσσα μου μὲ τὴν 'δικὴ σας φάσσα σὰν νὰ βαστῆ κι' ἡ σκουρία μου αὐτὸ Μυλλόρδου ράσσα.

Τ.—Ἀφοῦ ἐγὼ τὸ δέχομαι δὲν πρέπει νὰ πειραξῆσαι και μὲ πολλοὺς συλλογισμοὺς ἀδικῶς νὰ κουραξῆσθε, ἄλλως τε σὺς ἀξίζετε και μὲ τὸ παραπάνω χωρὶς ἱπανίους περιττοὺς καθόλου νὰ σας κάνω.

Μ.—Ἐυχαριστῶ, εὐχαριστῶ... ἀλλ' ὅμως γιὰ νὰ ψάλλῃ αὐτὸς ὁ Γάλλος ὁ μουρλὸς ἱπανίους και γιὰ μένα, θὰ 'πῆ πὺς κάτι κρυβίεται εἰς τοῦτο τὸ κεφάλαι και Βουλευτῆς ἀήκερος δὲν εἶμαι σὰν καθῆνα.

Πῶς ἔχει ἄλλως 'στὴ Βουλῇ δὲν πρέπει να σωπαίνο κι' ἂν κάπως ἀπὸ νοῦμα κι' ἐγὼ καταλαβαίνο, κι' ἂν εἶναι και γιὰ μὲ γραφτὸ καμμιὰ φορὰ νὰ ὄρασω κι' εἰς δανεικὰ κι' ἀγύριστα και σὰς νὰ ζεστῶσαι.

Τ.—Τὰ πάντα εἶναι δυνατὰ και πάντα θὰ σημαίνει ἰνόσω, κύριε Μακρῶ, 'στὴν δεξιάν μου μένετε... ἀλλὰ γιὰτὶ δὲν ἔγραψαν πὺς ζερετε βρολι;

Μ.—Ὅσο γιὰ τοῦτο, Πρόεδρε, μ' ἀδικῶσαν πολύ, μαὶ και γιὰ σας δὲν ἔγραψαν—και νὰ μὲ συχωρῆτε— πὺς ζερετε τὸν ταμποῦρ μὲ τέχνη νὰ βαρῆτε. Και τὴρα σας παρακαλῶ, καμπίσσα φύλλα ζῆνα ν' ἀρίνετε καμμιὰ φορὰ νὰ γράφου και γιὰ μένα 'στὸ πῆσμα καθὲ τενεκὶ και καθὲ φωνάκακι, κι' ὅ, τι γιὰ μένα γράφαται οἱ σας ἀνακαλέσῃ.

Τ.—Γι' αὐτὸ μὴ ἀμειβάλλετε, πιστεύω δὲ κι' ἀργότερα πὺς ἡ Ρεβὺ Νεπιλοματικὴ θὰ γράψῃ περισσώτερα.

Ἐξ' ἡμισείας και πρὸς σας ἀνήκου αἰ τιμαὶ και στέρρατε τὰ νῦτα σας πρὸς ἕνα κι' ἄλλον φόνον, κι' ἀπὸ τῆς σήμερον και σὺς ἂν λάμπετε μ' ἐμὲ 'στὸ Πάνθειον τὸ διεθνὲς τὸν οἰκονομολόγον.

Μ.—Πατάξετε γιὰ μὲ στιγμὴν τετρίτη και λιμπερῆ κι' ἄς 'βγοῦμε 'στὸν περίπατο κι' εἰς δὲ ἀλαμπρατῆται νὰ μὰς ἴδουσι οἱ ὑπόκοι και μερικὰς γαλλῶνδρας και νὰ φωνάζου 'πίσω μας ἀνά τὸ δὲν μεγάλοι ἄνδρες, δὲν τῶγῃς μὲ χρισίματα και μὲ μαλατὰ περίσσια, ὅπου τοὺς 'ἔβουρξῆσαν και μῆσα 'στὰ Πέρισση, ἐκεῖνος ἀπὸ τοὺς Παζούς κι' αὐτὸς Μισολογιγῆτες, ἐκεῖνος Πούλια τῆς κλήγῃς κι' αὐτὸς Ἀποσπερῆτες.»

Ἄς ἔδωμε μαζὶ κι' εἰς δὲν ἡμέρα μεσημερὶ τὰ μάτια νὰ θαμπώσωμα τοῦ καθενὸς μείραρ...

βαρίτε σὺς τὸν ταμποῦρ μὲ τὸ δεξὶ σας χεῖρ κι' ἐγὼ γιὰρὶ νὰ σας βαρῶ μὲ τοῦτο τὸ δοξᾶρι.

Τιμῆστέ με, Πρόεδρε, καθῶσαν ἐμπροστίαι, τὰ πὺς 'ψηλὰ κολλάρα σας πρὸς χερὶν μου φερίσται, κι' εἰς ὅσους μποροῦν πηλακοῦν νὰ μὰς ἴδουσι γιὰ χαζὶ νὰ λίμε μὲ τὸ χωρατὸ, νὰ λίμε μὲ τὸ ναζὶ; μαζὶ ἴδατε ἀπὸ 'μπροστὰ; ... δῶστε μας κι' ἀπ' ὀπίσω... Τ.—Ἀσπλάγγου, κύριε Μακρῶ, τοὺς πάντα θὰ κτυπήσω, μὲ Κατηγόρητῆρια θὰ τοὺς παραλουσᾶσω, κι' ὄλοι 'στὸ Δικαστήριον θὰ 'ὄχη νὰ τοὺς εἰσαζῶ... Μ.—Καλὴ τὸ λόγος!... βίβλια... βαρίτε τοὺς 'στ' αὐτὰ γιὰτὶ τὸ παραξίλωσαν κι' ἐπήρανε φωτῆρα.

Τ.—Θὰ τοὺς καθῶσω 'στὸ σκαμνὶ αὐτοὺς τοὺς δολοφλόκους, ὅπου μικρὸν κι' ἀνίσχυρον οἱ δειλαίει μ' ἰνόμισαν...

Ἐκεῖνη περίκοψαν τὸν δανειστὸν τοὺς τόκους, αὐτοὶ τὸ πᾶν ἠθέτησαν κι' εἰς πάντα παρηνόμισαν,

ἐκεῖν' οἱ φαυλεπίφλονοι, ἐκεῖν' οἱ φαρμακοῦν χωρὶς νὰ θάλω μ' ἔφριαν νὰ ρίξω τὸ κἀνον.

Ἐγὼ δὲν πταίω παντελῶς γιὰ τοῦτο ἐν τιμῇ, ἀθῶος δὲ τὸ αἵματός τὸν δανειστὸν εἶμι.

Ἄν δὲ μὲ βλέπουσιν ἀπαθῶς τὰς ὕβρεις των δειγμένων νὰ μὲ μὲ λίγουσιν τοῖς λοιποῖς Πομπήτων και Καίσαρα και πάνθηρα τῆς Ἄφρικῆς και λίοντα βρουγόμενον,

ἂν δὲν τοὺς κάμω νὰ σερβῶν ἱμπρὸς μου μὲ τὰ τίσαρα.

Ἡ πίστις εἰς αἰτίας των κατητήνων ματριέσσα και πάντα ζῆνον καθ' ἡμῶν ὀργίζουσι ἀλιτήριον,

κι' ἔλατε, κύριε Μακρῶ, 'στὴν καμάρὰ μου μέσα νὰ σχεδίσωμαμα μὰς τὸ Κατηγόρητριον.

(Μὲ δὲν τριχάζει ὁ Φασουλῆς σιγὰ σιγὰ προβαίνει και τῆς Ρεβὺ Νεπιλοματικὴ τὰ φεγουρίγια δένει).

Καὶ ὀλίγας ποιητικὰς, μὲ ἄλλους λόγους ἀγγέλαις.

Νῆον Ἡμερολόγιον τῶν Κυριῶν κι' ἐρίτος, μοναχικὸν και τέλειον καθ' ὅλ' ἀνεκρίσται, μὲ τὰ ταξίδια τῆς Παρίν τὰ ὑπερωκίαινα κι' ἄλλα πολλὰ περίρηρα, περίρηρα και σπάνια.

Λόγοι τοῦ Θίμου Καββαθᾶ Ἐκκλησιαστικοῦ, Ἀρχιμανδριτοῦ ρήτορος και ρίκτου κληρικοῦ, τοὺς διακρίνει θαλλουσα κι' ἀδρὰ ρητορικὴ και σφιγῶς νέου πνεύματος και προδουτικῆ.

Σας συνιστῶμεν τὴν Ἠζὼ τὴν Φιλολογιῆν, ὤρειον περιοικὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει, μὲ ὄλην πλοσίαν, γλαφυρὰν και ψυχαγωγικὴν, ποὺ βγαίνει κατὰ Σαββάτων και τὴν διαβάξου ὄλοι.

Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τί φέγγει και τί λάμπει; ποῦ εἶναι τὸ Κατάστημα τὸ μυροφωτισμῶν, ὅπου καθῆνας λαχταρᾷ και θέλει μέσα νύκτῃ νὰ κῆρη χιμονιατικὸν κοστοῦμιν νεοφρινον; Ἄιδονομῆλαι λῆγεται Κατάστημα θαυμάσιον, ὅπου νομῆζει Ἀγγλικὸν πὺς βίβλιεις ἱερωστικῶν. Ἐκεῖ μεγάλων αἰθουσῶν χρυσὴ φωτισμῶν, ἐκεῖ και νῆα συλλογῆς λαμδῶσαν πλοσίαι, κι' ὀμβρίλαι ποιητολογημῆς και πάντα τᾶλλα εἶδη, ποῦ τὰ κυττάξω γάλακτος και Παρισιάνει ποῦροι, ἐκεῖνο δὲ τὸ μαχικὸ τῆς κοπιτικῆς ψαλλῆδι κάνει τὸν ἴσο πρὸ κομῶ και ντοῦρον τὸν καμποῦρη.